

Šu 176-II a) tr. zák. na trestný čin obžalovaného K-y shledávati právně pochybeným.

Čís. 1718.

§ 523 tr. zák. obsahuje dvě trestní sazby. Trest tuhého vězení lze uložit jen, jsou-li splněny obě podmínky poslední věty tohoto Šu.

Zostření trestu vězení ve smyslu Šu 260 b) tr. zák. jest přípustným i tehdy, když soud nesešel pod nejnižší hranici trestní sazby.

(Rozh. ze dne 1. září 1924, Zm I 265/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 11. března 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 523 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek důvody zmatečnosti dle Šu 281 čís. 5, 8, 10 a 11 tr. ř., domáhajíc se jen zrušení výroku o trestu a použití první trestní sazby Šu 523 tr. zák. Pokud spatřuje zmatek čís. 5 v tom, že výrok o trestní sazbě, již se použilo, je nejasný a že trestní sazba, které bylo podle rozsudku použito, jest v rozporu s trestem skutečně uloženým, přehlíží, že dovolávaným zmatkem lze odporovati pro nejasnost jen výroku o rozhodujících okolnostech skutkových. Nejasnosti takové však stížnost sama netvrdí. Budiž však zároveň podotknuto, že není tu ani tvrzené nejasnosti a okolnostech rázu právníckého. Neboť rozsudek, zjistiť, že bylo obžalovanému ze zkušenosti povědomo, že v opilosti podroben jest prudkému hnutí mysli a, že stěžovatel dopustil se v tomto stavu několika těžkých zločinů, uložil stěžovateli trest tuhého a zostřeného vězení v trvání dvou měsíců, z čehož jasně plyne, že použil poslední trestní sazby Šu 523 tr. zák.. Nalézací soud ostatně také úplně správně označuje použitou sazbu trestní za druhou sazbu Šu 523 tr. zák. Poslední věta této státi zákona neobsahuje, jak stížnost mylně míní, dvě trestní sazby, sazbu vězení se zostřením od jednoho měsíce do tří měsíců a sazbu tuhého vězení od jednoho měsíce do šesti měsíců. Předpis o zostření trestu vězení upravuje, za jakých podmínek se má trest v první větě uvedený zostřiti, neobsahuje však změny trestní sazby, ani způsobu toho trestu a tudíž také ne nové trestní sazby (srov. Miříčka, Gerichtszeitung z roku 1904, str. 226 pozn. 1), kdežto teprve věta o trestu tuhého vězení od jednoho měsíce do 6 měsíců, ovšem v souvislosti s větou o zostření trestu vězení stanoví pravidlo a tedy druhou sazbu trestní (srov. rozhodnutí Sb. n. s. č. 541). Tím pozbývá též podkladu výtku uplatňovaná s hlediska zmatku čís. 11 Šu 281 tr. ř. Není tu ani rozporu ve smyslu dovolávaného zmatku čís. 5, který zmateční stížnost spatřuje v tom, že nalézací soud sice prohlašuje, že trest byl vyměřen za použití §§ 266 a 260 b) tr. zák., stěžovateli však uložil trest tuhého a zostřeného vězení v trvání dvou měsíců a tedy pod nejnižší trestní sazbu nesešel. I tu uplatňuje zmateční stížnost rozpory výroku, týkajícího se okolností právních, nikoli

skutkových, neprovádí proto po zákonu dovolávaného zmatku, nehledě ani k tomu, že napadenému výroku odporovati lze dle § 283 tr. zák. jen odvoláním.

Neprávem také vytýká zmateční stížnost, dovolávajíc se číselně zmatku čís. 10, věcně však čís. 11 §u 281 tr. ř., že nesprávným výkladem poslední věty §u 523 tr. zák., byl čin stěžovateli za vinu kladený podřaděn ustanovení, jež se na něj nevztahuje. Jest jí sice přisvědčiti, tvrdí-li, že použití poslední trestní sazby §u 523 tr. zák. vyžaduje jednak zjištění, aby pachateli bylo ze zkušenosti známo, že jest v opilosti podroben prudkému hnutí mysli, jednak aby šlo o těžší zlé činy. Stížnost jest však na omylu, že rozsudek oné podmínky nezjišťuje. Nalézací soud především uvádí, že obžalovaný musel vědět, že v opilosti jest podroben prudkému hnutí mysli, při čemž ovšem neuvádí výslovně důvodu pro výrok ten. Nehledíc k tomu, že stížnost nedostatek důvodů ve smyslu §u 281 čís. 5 tr. ř. v tom směru nevytýká, plyne z předchozího odůvodnění, že výrok ten opírá se a může se opírat jen o výpovědi svědků Richarda a Anny H-ých a Adely G-ové, kteří souhlasně potvrdili, že obžalovaný ve stavu opilství dopustil se násilností, na které se podle výpovědi Richarda H-ho a Adély G-ové ve stavu střízlivém nemohl upamatovati. Výpovědi ty opodstatňují nejen závěr, že obžalovaný byl si vědom oné okolnosti, nýbrž že si jí byl vědom ze zkušenosti, založené na sdělení těchto svědků. Nemůže proto také býti řeči o tom, jak stížnost míní, že pro první podmínku trestní sazby dle poslední věty §u 523 tr. zák. nebylo důkazů. Nalézací soud však též právem považuje za splněnu i podmínku druhou. Odůvodnění rozsudkové poukazuje v tom směru na těžkost a počet zločinů, kterých se obžalovaný v opilosti dopustil, čímž jasně dává výraz správnému názoru nalézacího soudu, že dlužno pokládati činy stěžovateli za vinu kladené za větší zlé činy ve smyslu §u 523 tr. zák. a to proto, že vzhledem k nebezpečí smrti neb těžkého ublížení na těle, které finančnímu orgánu hrozilo a vzhledem ku porušení několika právních statků jinak jako zločin trestnému převyšují obvyklou míru výtržnosti v opilosti. Bezdůvodnou jest konečně zmateční stížnost, pokud číselně vytýká rozsudku zmatečnost ve smyslu §u 281 čís. 11 tr. ř., ježto uložený trest tuhého vězení byl zostřen. Stěžovatel jest na omylu, míní-li, že zostření vězení ve smyslu §u 260 b) tr. zák. jest nepřipustným, ježto soud nesešel pod nejnižší hranici trestní sazby. Poslední odstavec §u 260 tr. zák. mluví jen o tom, že soudce může za podmínek ad b) uvedených vyměřiti trest i pod nejnižší hranici trestní sazby. Může tedy, není-li snížení v té míře zapotřebí, trest též toliko v mezích trestní sazby zákonem určených vyměřiti a za to přidati zostření ve smyslu §u 253 tr. zák.

Čís. 1719.

Trestný čin, obsahem tiskopisu spáchaný, jest po rozumu §u 39 zák. na ochranu republiky veřejně vykonán všemi osobami, které některým ze způsobů §u 7 tr. zák. spoluúčinkovaly k tomu, by obsahem tiskopisu bylo působeno na smýšlení jiných osob.

Vyložení tiskopisů na výstavě za účelem, aby návštěvníci výstavy po případě do nich nahlédli, jest rozšiřováním ve smyslu §u 6 zák. o tisku.